

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo tri

Vinica červeného vína

Jeff Pippenger

2025-12-03

Predchádzajúci článok sme zakončili otázkou: „Keď sú tieto pojmy stanovené, možno položiť otázku, ako je možné, že sa pri 11. septembri kniha Joel stala posolstvom, ktoré Peter označil pri Letniciach?“

Peter poukazoval na to, že Joel sa naplňal v deň Letníc, čo je časový bod označujúci koniec letničného obdobia. V letničnom období došlo na začiatku k zjaveniu Ducha Svätého a potom na konci k väčšiemu zjaveniu Ducha Svätého. Vierou chápajúc, že Biblia i Duch proroctva vzťahujú Joela na čas neskorého dažďa, môžeme vedieť, že kniha Joel sa stala prítomnou pravdou 11. septembra; a že každý prvok tejto knihy bude hovoriť priamo o prorockých dejinách začínajúcich 11. septembrom a pokračujúcich až po sedem posledných rán vrátane, ktoré Joel označuje ako „deň Hospodinov“.

Ako to predobrazoval rok 1888, 11. septembra sa predstavenie laodicejského posolstva stalo prítomnou skúšobnou pravdou. Izaiáš to isté posolstvo predobrazuje v päťdesiatej ôsmej kapitole hlasom trúby, ktorý ukazuje Božiemu ľudu ich prestúpenia. „Deň“, v ktorom Izaiáš začína pozdvihovať svoj hlas ako trúba, je tým istým dňom, keď spieva pieseň o vinici.

V ten deň spievajte o nej: Vinica červeného vína. Ja, Hospodin, ju strážim; každú chvíľu ju budem zavlažovať; aby jej nik neublížil, budem ju strážiť vo dne i v noci. Hnev nie je vo mne; kto mi v boji postaví proti sebe trnie a bodľáč? Prejdem nimi, všetky ich spolu spálím. Alebo nech sa chopí mojej sily, aby uzavrel so mnou pokoj; a uzavrie so mnou pokoj. Tí, čo vyjdú z Jáкова, zapustia korene; Izrael rozkvitne a vypučí a naplní tvár sveta ovocím. Izaiáš 27:2–6.

Moderný duchovný „Izrael rozkvitne a vypučí a naplní tvár sveta ovocím“ počas obdobia pozdňého dažďa, lebo skorý dážď spôsobuje pučanie a rozkvitnutie rastliny a pozdňý dážď prináša ovocie. Keď 11. septembra padli budovy New Yorku, zostúpil mocný anjel zo zjavenia osemnásťtej kapitoly a pozdňý dážď začal kropiť. V tom čase mali Boží strážcovia trúbiť na trúbu laodicejskej cirkvi. Izaiášovo posolstvo, ktoré označuje hriechy Božieho ľudu, je aj piesňou o vinici červeného vína. Prvá kapitola Jóela je práve týmto posolstvom.

Slovo Hospodinovo, ktoré prišlo k Joelovi, synovi Petuelovmu.

Počujte toto, starci, a naslúchajte, všetci obyvatelia krajiny. Stalo sa to za vašich dní, alebo za dní vašich otcov? Rozprávajte o tom svojim synom a vaši synovia nech o tom rozprávajú svojim synom, a ich synovia ďalšiemu pokoleniu.

Čo zanechala húsenica, zožrala kobyľka; a čo zanechala kobyľka, zožral chrúst; a čo zanechal chrúst, zožrala húsenica.

Prebud'te sa, opilci, a plačte; kvíľte, všetci pijáci vína, pre mušt, lebo je odňatý od vašich úst.

Lebo na moju krajinu vystúpil národ, mocný a bez počtu; jeho zuby sú zuby leva a má stoličky veľkého leva. Spustošil môj vinič a olúpал moju figu; celkom ju obnažil a odhodil; jej ratolesti zbeleli. Nariekaj ako panna opášaná vrecovinou za manžela svojej mladosti. Obilná obeť a liata obeť sú odťaté od domu Hospodinovho; kňazi, služobníci Hospodinovi, smútia. Pole je spustošené, zem smúti; lebo obilie je zničené, nové víno vyschlo, olej hynie.

Hanbite sa, ó roľníci; kvíľte, ó vinohradníci, pre pšenicu a pre jačmeň, lebo úroda poľa zahynula. Vinič uschol a figovník chradne; granátovník, aj palma a jablň, ba všetky stromy poľa, zvädli, lebo radosť uschla spomedzi synov ľudských.

Prepášte sa a nariekajte, kňazi; kvíľte, služobníci oltára; pod'te, prenocujte vo vrecovine, služobníci môjho Boha, lebo od domu vášho Boha je odňatá pokrmová obeť i úľatba. Posväťte pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie, zhromaždite starších i všetkých obyvateľov krajiny do domu Hospodina, svojho Boha, a volajte k Hospodinovi: Ach, ten deň! Lebo deň Hospodinov je blízko a príde ako spustošenie od Všemohúceho. Či nie je pokrm vyťatý pred našimi očami, áno, radosť a plesanie z domu nášho Boha? Semeno zhnulo pod svojimi hrudami, sýpky sú spustošené, stodoly sú zborené, lebo obilie vyschlo. Ako stená dobytok! Stáda hovädzieho sú zmätené, pretože nemajú pastviny; áno, aj stáda oviec hynú.

Ó Hospodine, k tebe budem volať, lebo oheň strávil pasienky púšte a plameň spálil všetky stromy poľa. Aj poľná zver volá k tebe, lebo vodné toky vyschli a oheň strávil pasienky púšte.
Joel 1:1–20.

Prvá kapitola Joela sa zaoberá zničením Božej vinice. Izaiáš ustanovuje „ten deň“ ako deň, keď začína neskorý dážď, lebo rastliny v ten deň začínajú kvitnúť a pučať. Skutočnosť, že nás Izaiáš oboznamuje s tým, že Boží ľud „zapustí korene“, „rozkvitne a vypučí“ a naplní zem „ovocím“, znázorňuje postupné dejiny troch krokov. Rastlina zapúšťa „korene“ do zeme. „Zapustiť korene“ teda znamená stáť na zemi, ktorá je prízemím alebo základom. Tí, ktorí „vyjdú z Jákoba“, „zapustia korene“ a potom sú nazvaní „Izrael“. Tí, ktorí vyjdú zo skúsenosti Laodicey, sú potom nazvaní Filadelfskými, hoci zachovanie si tejto skúsenosti si vyžaduje víťazstvo v procese skúšky, ktorý sa končí pri nedeľnom zákone.

Prorocký vzťah Jakoba (podvodníka) a Izraela (toho, ktorý premáha) označuje, že pri 9/11 tí, ktorí „zapustia korene“ návratom k základom, tam a vtedy vstupujú do zmluvného vzťahu. Prorocky je zmena mena symbolom zmluvy, ako to predstavujú Abram na Abraháma, Sarai na Sárú, Jakob na Izrael a iní. Vo verši tí, ktorí sa pri 9/11 vrátili k starým základným pravdám, vstúpili do zmluvného vzťahu, keď dážď začal prinášať kvety a púčiky. Pri nedeľnom zákone bude celý svet naplnený „ovocím“, pretože dážď bude potom vyliaty bez miery.

Izaiáš musí súhlasiť s Izaiášom a, prirodzene, aj všetci ostatní proroci, no Izaiáš má pozdvihnúť svoj hlas ako trúbu a ukázať laodicejským adventistom siedmeho dňa ich hriechy v kontexte piesne o vinici. Túto pieseň spieval Ježiš v podobenstve o vinici. Vinica Ho priviedla k slzám, keď sa naposledy pred krížom zahľadel na Jeruzalem; vedel, že staroveký Izrael dosiahol koniec času svojej skúšky a je obchádzaný ako zmluvný Boží ľud. Súčasne Kristus vstupoval do zmluvy s

ľudom, ktorý mal prinášať náležité ovocie z Božej vinice. Či už ide o príbeh vinice pri Jozuovi na začiatku alebo pri Ježišovi na konci, tí, ktorí sa stali ľuďom novej zmluvy, predobrazovali stoštyridsaťštyritisíc.

Kristus hovoril o Izaiášovom prorocktví o vinici, rovnako ako sestra Whiteová.

„Podobenstvo o vinici sa nevzťahuje len na židovský národ. Má poučenie aj pre nás. Cirkev v tomto pokolení bola Bohom obdarená veľkými výsadami a požehnaniaми a On očakáva zodpovedajúce ovocie.“ Christ’s Object Lessons, 296.

Je poučné prečítať si pasáž, ktorá vedie k poslednému výroku z Ducha prorockého.

„Kapitola 23 — Pánova vinica“

„Židovský národ“

„Po podobenstve o dvoch synoch nasledovalo podobenstvo o vinici. V jednom Kristus predstavil židovským učiteľom význam poslušnosti. V druhom poukázal na bohaté požehnania udelené Izraelu a v nich ukázal Boží nárok na ich poslušnosť. Predostrel im slávu Božieho zámeru, ktorý mohli poslušnosťou naplniť. Keď odhrnul závoj z budúcnosti, ukázal, ako tým, že nesplnili Jeho zámer, celý národ strácal Jeho požehnanie a privádzal na seba skazu.“

„Bol istý hospodár,“ povedal Kristus, „ktorý vysadil vinicu, ohradil ju plotom, vykopal v nej lis a postavil vežu; potom ju prenajal vinohradníkom a odcestoval do ďalekej krajiny.“

Opis tejto vinice podáva prorok Izaiáš: „Teraz zaspievam svojmu milovanému pieseň o mojom milom a o Jeho vinici. Môj milovaný mal vinicu na veľmi úrodnom vŕšku; ohradil ju, vyzbieral z nej kamene, vysadil ju vybranou révou, vystaval uprostred nej vežu a aj lis v nej zhotovil; a očakával, že prinesie hrozno.“ Izaiáš 5,1.2.

„Hospodár si vyberie kus pôdy z pustatiny; ohradí ho, vyčistí a obrába a vysadí ho vybranou révou, očakávajúc bohatú úrodu. Od tohto pozemku, vo svojej nadradenosti nad neobrobenou pustatinou, očakáva, že mu prinesie česť tým, že ukáže výsledky jeho starostlivosti a námahy pri jeho obrábaní. Tak si aj Boh vyvolil ľuďa zo sveta, aby bol vychovávaný a vzdelávaný Kristom. Prorok hovorí: ‚Vinicou Hospodina zástupov je dom Izraela a mužovia Júdovi sú Jeho utešenou sadenicou.‘ Izaiáš 5:7. Tomuto ľuďu Boh udelil veľké výsady a bohato ho požehnal zo svojej prekypujúcej dobroty. Očakával od nich, že Ho oslávia prinášaním ovocia. Mali zjavovať zásady Jeho kráľovstva. Uprostred padlého, bezbožného sveta mali predstavovať Boží charakter.“

„Ako Hospodinova vinica mali prinášať ovocie celkom odlišné od ovocia pohanských národov. Tieto modloslužobné národy sa oddali páchaniu bezbožnosti. Násilie a zločin, chamtivosť, útlak a najskazenejšie skutky sa pestovali bez akejkoľvek zábrany. Ovocím skazeného stromu bola nepravosť, mravný úpadok a bieda. V zjavnom protiklade malo byť ovocie, ktoré niesol vinič Božej výsadby.“

„Výsadou židovského národa bolo predstavovať Boží charakter tak, ako bol zjavený Mojžišovi. Na Mojžišovu modlitbu: ‚Ukáž mi svoju slávu,‘ Hospodin prisľúbil: ‚Dám prejsť

pred tebou všetku svoju dobrotu.' Exodus 33:18, 19. „A Hospodin prešiel popred neho a volal: Hospodin, Hospodin, silný Boh, milosrdný a ľútostivý, zhovievavý a hojný v dobrote a pravde, zachovávajúci milosť tisícom, odpúšťajúci nepravosť, prestúpenie i hriech.' Exodus 34:6, 7. Toto bolo ovocie, ktoré Boh žiadal od svojho ľudu. V čistote ich charakterov, vo svätosti ich životov, v ich milosrdenstve a láskavosti a súcite mali ukazovať, že ,zákon Hospodinov je dokonalý, občerstvuje dušu.' Žalm 19:7.“

„Prostredníctvom židovského národa bolo Božím zámerom udeliť bohaté požehnania všetkým národom. Prostredníctvom Izraela mala byť pripravená cesta na šírenie Jeho svetla do celého sveta. Národy sveta následkom skazených zvykov stratili poznanie Boha. Vo svojom milosrdenstve ich však Boh nezničil. Zamýšľal dať im príležitosť poznať Ho prostredníctvom svojej cirkvi. Určil, aby zásady zjavené skrze Jeho ľud boli prostriedkom na obnovenie Božieho morálneho obrazu v človeku.“

„Na uskutočnenie tohto zámeru Boh povolal Abraháma spomedzi jeho modloslužobného príbuzenstva a prikázal mu bývať v kanaánskej krajine. „Učiním z teba veľký národ,“ povedal, „a požehnám ťa a zvelebím tvoje meno; a budeš požehnaním.' 1. Mojžišova 12:2.“

„Potomkovia Abraháma, Jakuba a jeho potomstva boli privedení do Egypta, aby uprostred toho veľkého a bezbožného národa zjavili zásady Božieho kráľovstva. Bezúhonnosť Jozefa a jeho podivuhodné dielo pri zachovaní života všetkého egyptského ľudu boli predobrazom Kristovho života. Mojžiš a mnohí ďalší boli svedkami pre Boha.

„Keď Hospodin vyviedol Izrael z Egypta, znovu zjavil svoju moc i svoje milosrdenstvo. Jeho podivuhodné skutky pri ich vyslobodení z otroctva a Jeho zaobchádzanie s nimi počas ich putovania púšťou neboli len pre ich vlastný úžitok. Mali slúžiť ako názorné poučenie pre okolité národy. Hospodin sa zjavil ako Boh, stojaci nad každou ľudskou autoritou a veľkosťou. Znamená a zázraky, ktoré učinil v prospech svojho ľudu, ukazovali Jeho moc nad prírodou i nad najväčšími z tých, čo prírodu uctievali. Boh prešiel pyšnou egyptskou krajinou tak, ako prejde zemou v posledných dňoch. Ohňom a víchricou, zemetrasením a smrťou vykúpil veľký JA SOM svoj ľud. Vyviedol ich z krajiny otroctva. Viedol ich cez ,veľkú a hroznú púšť, kde boli ohnivé hady, škorpióny a sucho.' Deuteronomium 8:15. Dal im vodu z ,kremeňovej skaly' a sýtil ich ,obilím neba.' Žalm 78:24. „Lebo,“ povedal Mojžiš, „Hospodinovým podielom je Jeho ľud; Jakob je údel Jeho dedičstva. Našiel ho v púšťovej krajine a v pustatine, v hučiacej divočine; vodil ho vôkol, poučoval ho, chránil ho ako zrenicu svojho oka. Ako orol, ktorý rozrušuje svoje hniezdo, vznáša sa nad svojimi mláďatami, rozprestiera svoje krídla, berie ich a nesie ich na svojich perutiach: tak ho viedol sám Hospodin a nebolo s Ním nijakého cudzieho boha.' Deuteronomium 32:9–12. Tak ich priviedol k sebe, aby prebývali akoby v tóni Najvyššieho.“

„Kristus bol vodcom synov Izraela počas ich putovania po púšti. Zahalený v oblaku vo dne a v ohnivom stĺpe v noci ich viedol a usmerňoval. Chránil ich pred nebezpečenstvami púšte, priviedol ich do zaslúbenej krajiny a pred očami všetkých národov, ktoré neuznávali Boha, ustanovil Izrael za svoje vlastné vyvolené dedičstvo, Pánovu vinicu.

„Tomuto ľudu boli zverené výroky Božie. Bol ohradený predpismi Jeho zákona, večnými zásadami pravdy, spravodlivosti a čistoty. Poslušnosť týmto zásadám mala byť jeho ochranou, lebo by ho zachránila pred tým, aby sa zničil hriešnymi skutkami. A ako veža na vinici, Boh postavil uprostred krajiny svoj svätý chrám.

„Kristus bol ich učiteľom. Ako bol s nimi na púšti, tak mal byť aj naďalej ich učiteľom a vodcom. V stánku i v chráme prebývala jeho sláva vo svätej šekine nad zľutovnicou. V ich prospech ustavične zjavoval bohatstvo svojej lásky a trpezlivosti.

„Boh túžil urobiť zo svojho ľudu Izraela chválu a slávu. Dal im každú duchovnú výsadu. Boh im neodoprel nič priaznivé na utváranie charakteru, ktorý by ich urobil jeho predstaviteľmi.“

„Ich poslušnosť voči Božiemu zákonu by z nich pred zrakom národov sveta učinila podivuhodný príklad blahobytu. Ten, ktorý im mohol dať múdrosť a zručnosť v každom umnom diele, by aj naďalej bol ich Učiteľom a zušľachtľoval i povznášal by ich poslušnosťou voči svojim zákonom. Keby boli poslušní, boli by uchránení od chorôb, ktoré sužovali iné národy, a boli by požehnaní sviežosťou rozumu. Božia sláva, Jeho vznešenosť a moc sa mali zjavovať v celom ich blahobyte. Mali byť kráľovstvom kňazov a kniežat. Boh im poskytol všetky prostriedky, aby sa mohli stať najväčším národom na zemi.“

„Kristus im prostredníctvom Mojžiša čo najurčitejším spôsobom predložil Boží zámer a jasne vyložil podmienky ich blahobytu. „Ty si svätý ľud Hospodinovi, svojmu Bohu,“ povedal; „Hospodin, tvoj Boh, si ťa vyvolil, aby si Mu bol zvláštnym ľudom nad všetky národy, ktoré sú na povrchu zeme.... Vezď teda, že Hospodin, tvoj Boh, je Boh, verný Boh, ktorý zachováva zmluvu a milosrdenstvo tým, čo Ho milujú a zachovávajú Jeho prikázania, do tisíceho pokolenia.... Preto budeš zachovávať prikázania, ustanovenia a súdy, ktoré ti dnes prikazujem, aby si ich činil. A stane sa, ak budete počúvať tieto súdy, zachovávať ich a plniť ich, že Hospodin, tvoj Boh, bude zachovávať voči tebe zmluvu a milosrdenstvo, ktoré prisahal tvojim otcom; a bude ťa milovať, požehnávať ťa a rozmnoží ťa; požehná aj plod tvojho života a plod tvojej zeme, tvoje obilie, tvoš a tvoj olej, prírastok tvojho hovädzieho dobytku a stáda tvojich oviec v krajine, o ktorej prisahal tvojim otcom, že ti ju dá. Budeš požehnaný nad všetky národy.... A Hospodin od teba odvráti každú chorobu a neuvalí na teba nijakú zo zlých egyptských chorôb, ktoré poznáš.“ Deuteronomium 7:6, 9, 11–15.

„Keby zachovávali Jeho prikázania, Boh im zasľúbil, že ich nasýti najlepšou pšenickou a vyvedie im med zo skaly. Nasýtil by ich dlhým životom a ukázal by im svoju spásu.“

„Neposlušnosťou voči Bohu Adam a Eva stratili Eden a pre hriech bola zlorečená celá zem. Ak by však Boží ľud nasledoval Jeho pokyny, ich krajina by bola obnovená do úrodnosti a krásy. Sám Boh im dal smernice týkajúce sa obrábania pôdy a oni mali s Ním spolupracovať na jej obnove. Tak by sa celá krajina pod Božou správou stala názorným poučením o duchovnej pravde. Ako mala zem v poslušnosti voči Jeho prírodným zákonom vydávať svoje poklady, tak mali aj srdcia ľudu v poslušnosti voči Jeho mravnému zákonu odrážať vlastnosti Jeho charakteru. Dokonca aj pohania by uznali prevahu tých, ktorí slúžili živému Bohu a uctievali Ho.“

„Hľa,“ povedal Mojžiš, „učil som vás ustanoveniam a súdom, tak ako mi prikázal Hospodin, môj Boh, aby ste tak činili v krajine, do ktorej vchádzate, aby ste ju zaujali. Zachovávajúte ich teda a plňte ich; lebo to je vaša múdrosť a váš rozum v očiach národov, ktoré počujú o všetkých týchto ustanoveniach a povedia: Naozaj, tento veľký národ je múdry a rozumný ľud. Lebo ktorý veľký národ má bohov tak blízko pri sebe, ako je Hospodin, náš Boh, pri nás vo všetkom, o čo Ho vzývame? A ktorý veľký národ má ustanovenia a súdy také spravodlivé ako celý tento zákon, ktorý vám dnes predkladám?“ Deuteronomium 4,5–8.

„Synovia Izraela mali obsadiť celé územie, ktoré im Boh určil. Tie národy, ktoré odmietli uctievanie a službu pravému Bohu, mali byť zbavené svojho vlastníctva. Božím zámerom však bolo, aby skrze zjavenie svojho charakteru prostredníctvom Izraela boli ľudia pritiahnutí k Nemu. Celému svetu malo byť dané evanjeliové pozvanie. Prostredníctvom učenia obetnej služby mal byť Kristus vyvýšený pred národmi a všetci, ktorí by vzhládli k Nemu, mali žiť. Všetci, ktorí sa podobne ako Rachab Kanaánčanka a Rút Moábčanka odvrátili od modlárstva k uctievaniu pravého Boha, mali sa pripojiť k Jeho vyvolenému ľudu. Ako sa počet Izraela zväčšoval, mali rozširovať svoje hranice, až kým by ich kráľovstvo neobsiahlo svet.“

„Boh túžil priviesť všetky národy pod svoju milostivú vládu. Túžil po tom, aby zem bola naplnená radosťou a pokojom. Stvoril človeka pre šťastie a túži naplniť ľudské srdcia nebeským pokojom. Túži po tom, aby rodiny na zemi boli symbolom veľkej rodiny v nebi.“

„Izrael však nesplnil Boží zámer. Pán vyhlásil: ‚Ja som ťa zasadil ako vznešenú vínnu révu, celú z pravého semena; ako si sa teda pred mnou obrátila na zvrhlý výhonok cudzej révy?‘ Jeremiáš 2:21. ‚Izrael je prázdna réva, prináša ovocie sám sebe.‘ Ozeáš 10:1. ‚A teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia Judska, súďte, prosím, medzi mnou a mojou vinicou. Čo viac sa ešte dalo urobiť pre moju vinicu, čo som v nej neurobil? Prečo, keď som očakával, že prinesie hrozno, priniesla plané hrozno? A teraz poďte; oznámim vám, čo urobím so svojou vinicou: odstránim jej ohradu a bude spasená; zbúram jej múr a bude pošliapaná; obrátim ju na pustatinu; nebude orezávaná ani okopávaná, ale vyrastú na nej trnie a bodľacie; aj oblakom prikážem, aby na ňu nedávali dážď. Lebo ... očakával právo, a hľa, útlak; spravodlivosť, a hľa, krik.‘ Izaiáš 5:3–7.“

„Hospodin prostredníctvom Mojžiša postavil pred svoj ľud dôsledok nevernosti. Tým, že by odmietli zachovávať Jeho zmluvu, odrezali by sa od Božieho života a Jeho požehnanie by na nich nemohlo spočinúť. ‚Daj si pozor,‘ povedal Mojžiš, ‚aby si nezabudol na Hospodina, svojho Boha, a nezanedbal zachovávanie Jeho prikázaní, Jeho súdov a Jeho ustanovení, ktoré ti dnes prikazujem; aby sa nestalo, že keď sa naješ a nasýtiš sa, keď si vystavíš krásne domy a budeš v nich bývať; keď sa rozmnožia tvoje stáda a tvoje ovce, keď sa rozmnoží tvoje striebro i tvoje zlato a rozmnoží sa všetko, čo máš; vtedy sa tvoje srdce povýši a zabudneš na Hospodina, svojho Boha.... A vo svojom srdci povieš: Moja sila a moc mojej ruky mi získali toto bohatstvo.... A stane sa, ak by si naozaj zabudol na Hospodina, svojho Boha, a chodil za inými bohmi, slúžil im a klaňal sa im, dosvedčujem vám dnes, že istotne zahyniete. Ako národy, ktoré Hospodin vyhubí spreď vašej tváre, tak zahyniete aj vy, pretože ste nechceli poslúchať hlas Hospodina, svojho Boha.‘ Deuteronomium 8:11–14, 17, 19, 20.

„Židovský ľud nedbal na toto varovanie. Zabudli na Boha a stratili zo zreteľa svoje vznešené privilegium byť Jeho zástupcami. Požehnania, ktoré prijali, nepriniesli svetu nijaké požehnanie. Všetky svoje prednosti si privlastnili na vlastné oslávenie. Okradli Boha o službu, ktorú od nich vyžadoval, a svojich blížnych pripravili o náboženské vedenie a svätý príklad. Ako obyvatelia predpotopného sveta nasledovali každú predstavu svojho zlého srdca. Tak spôsobili, že posvätné veci vyzerali ako fraška, hovoriac: ‚Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov, chrám Hospodinov je toto‘ (Jeremiáš 7:4), zatiaľ čo zároveň prekrúcali Boží charakter, zneučťovali Jeho meno a poškvŕňovali Jeho svätyňu.

„Vinári, ktorým bola zverená správa Pánovej vinice, sa spreneverili svojej dôvere. Kňazi a učители neboli vernými vychovávateľmi ľudu. Neudržiavali pred nimi Božiu dobrotu a milosrdenstvo ani Jeho nárok na ich lásku a službu. Títo vinári hľadali vlastnú slávu. Túžili privlastniť si úrodu vinice. Ich snahou bolo priťahovať pozornosť a pocty k sebe samým.“

Vina týchto vodcov v Izraeli nebola ako vina obyčajného hriešnika. Títo muži stáli pod najslávnejším záväzkom voči Bohu. Zaviazali sa učiť: „Takto hovorí Hospodin“ a uvádzať prísnu poslušnosť do svojho praktického života. Namiesto toho prekrúcali Písma. Nakladali na ľudí ťažké bremená a vynucovali obrady, ktoré zasahovali do každého kroku života. Ľud žil v neustálom nepokoji, lebo nemohol splniť požiadavky stanovené rabínmi. Keď videli nemožnosť zachovávať ľuďmi vytvorené prikázania, stávali sa ľahostajnými voči Božím prikázaniam.

„Pán poučil svoj ľud, že On je vlastníkom vinice a že všetok ich majetok im bol zverený do správy, aby ho používali pre Neho. Kňazi a učители však nevykonávali dielo svojho svätého úradu tak, akoby nakladali s Božím vlastníctvom. Sústavne Ho okrádali o prostriedky a možnosti, ktoré im boli zverené na napredovanie Jeho diela. Ich chamtivosť a lakomstvo spôsobili, že nimi opovrhovali aj pohanovia. Tak dostal pohanský svet príležitosť nesprávne si vykladať Boží charakter a zákony Jeho kráľovstva.

„S otcovským srdcom Boh znášal svoj ľud. Naliehavo ich prosil prostredníctvom udelených milostí i odňatých milostí. Trpezlivo im predkladal ich hriechy a zhovievavo čakal na ich uznanie. Proroci a poslovia boli posielaní, aby dôrazne uplatnili Boží nárok voči vinohradníkom; no namiesto toho, aby boli prijatí, zaobchádzali s nimi ako s nepriateľmi. Vinohradníci ich prenasledovali a zabíjali. Boh poslal ešte ďalších poslov, ale aj s nimi zaobchádzali rovnako ako s prvými, ibaže vinohradníci prejavovali ešte odhodlanejšiu nenávisť.“

„Ako posledný prostriedok Boh poslal svojho Syna a povedal: ‚Môjho Syna budú mať v úcte.‘ Ale ich odpor ich urobil pomstychtivými a povedali si medzi sebou: ‚Toto je dedič; poďte, zabijeme Ho a zmocníme sa Jeho dedičstva.‘ Potom nám zostane vinica, aby sme sa z nej tešili a s jej ovocím robili, čo sa nám zachce.“

„Židovskí vodcovia nemilovali Boha; preto sa od Neho oddelili a odmietli všetky Jeho návrhy na spravodlivé urovanie. Kristus, Boží Milovaný, prišiel uplatniť nároky majiteľa vinice; no vinohradníci sa k Nemu správali s očividným opovrnutím a hovorili: ‚Nechceme, aby tento človek nad nami vládol. Zavideli Kristovi krásu charakteru. Jeho spôsob vyučovania bol

d'aleko nadradenejší než ich, a obávali sa Jeho úspechu. Napomínal ich, odhaľoval ich pokrytectvo a ukazoval im isté následky ich spôsobu konania. To ich privádzalo do zúrivosti. Trpko znášali výčitky, ktoré nevedeli umlčať. Nenávideli vysoké meradlo spravodlivosti, ktoré im Kristus neustále predkladal. Videli, že Jeho učenie ich stavia do svetla, v ktorom sa odhaľuje ich sebeckosť, a rozhodli sa zabiť Ho. Nenávideli Jeho príklad pravdivosti a zbožnosti i vznešenú duchovnosť, ktorá sa zjavovala vo všetkom, čo robil. Celý Jeho život bol výčitkou ich sebeckosti, a keď prišla záverečná skúška, skúška, ktorá znamenala poslušnosť vedúcu k večnému životu alebo neposlušnosť vedúcu k večnej smrti, zavrhlí Svätého Izraelovho. Keď boli vyzvaní, aby si vybrali medzi Kristom a Barabášom, kričali: „Prepusť nám Barabáša!“ Lukáš 23:18. A keď sa Pilát spýtal: „Čo teda mám urobiť s Ježišom?“ zúriivo kričali: „Ukrižuj Ho.“ Matúš 27:22. „Mám ukrižovať vášho Kráľa?“ spýtal sa Pilát, a od kňazov a vodcov prišla odpoveď: „Nemáme kráľa, iba cisára.“ Ján 19:15. Keď si Pilát umyl ruky a povedal: „Ja som nevinný na krvi tohto spravodlivého človeka,“ kňazi sa pripojili k nevedomému zástupu a vášnivo vyhlasovali: „Jeho krv na nás a na naše deti.“ Matúš 27:24, 25.“

„Tak si židovskí vodcovia urobili svoju voľbu. Ich rozhodnutie bolo zaznamenané v knihe, ktorú Ján videl v ruke Toho, ktorý sedel na tróne, v knihe, ktorú nikto nemohol otvoriť. V celej svojej pomstychtivosti sa toto rozhodnutie zjaví pred nimi v ten deň, keď túto knihu odpečatí Lev z Júdovho kmeňa.

„Židovský národ si pestoval predstavu, že je obľúbencom nebies a že má byť vždy vyvýšený ako Božia cirkev. Vyhlasovali, že sú deťmi Abraháma, a základ ich prosperity sa im zdal natoľko pevný, že vzdorovali zemi i nebu, aby ich zbavili ich práv. No životom nevernosti sa pripravovali na odsúdenie z nebies a na odlúčenie od Boha.

„V podobenstve o vinici, keď Kristus pred kňazmi vykreslil ich vrcholný skutok bezbožnosti, položil im otázku: „Keď teda príde pán vinice, čo urobí tým vinohradníkom?“ Kňazi sledovali rozprávanie s hlbokým záujmom a bez toho, aby uvážili vzťah tejto veci k sebe samým, spolu s ľuďmi odpovedali: „Tých zlých ľudí biedne zahubí a svoju vinicu prenajme iným vinohradníkom, ktorí mu budú odovzdávať úrodu v jej časoch.““

„Nevedomky vyriekli svoj vlastný rozsudok. Ježiš na nich pohliadol a pod Jeho prenikavým pohľadom vedeli, že číta tajomstvá ich srdiec. Jeho božstvo pred nimi zažiarilo s neprehliadnuteľnou mocou. V nájomcoch vinice uvideli obraz samých seba a mimovoľne zvolali: „Bože, nedopusť!““

Kristus sa slávnostnou vážnosťou a so zármutkom položil otázku: „Nikdy ste nečítali v Písmach: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavným uholným kameňom; to sa stalo od Pána a je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím: Božie kráľovstvo vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A ktokoľvek by padol na tento kameň, rozbije sa; ale na koho by on padol, toho rozdrví na prach.“

„Kristus by bol odvrátil záhubu židovského národa, keby Ho bol ľud prijal. No závisť a žiarlivosť ich urobili neoblomnými. Rozhodli sa, že Ježiša Nazaretského neprijmú ako Mesiáša. Odmietli Svetlo sveta, a od tej chvíle boli ich životy obklopené temnotou ako temnotou polnoci. Na židovský národ prišla predpovedaná záhuba. Ich vlastné prudké vášne,

neovládané, spôsobili ich skazu. Vo svojej slepej zúrivosti sa navzájom zničili. Ich vzbúrenecká, tvrdohlavá pýcha na nich priviedla hnev ich rímskych dobyvateľov. Jeruzalem bol zničený, chrám obrátený na ruiny a jeho miesto zorali ako pole. Synovia Júdu zahynuli tými najhroznejšími spôsobmi smrti. Milióny boli predané, aby slúžili ako otroci v pohanských krajinách.

„Ako národ Židia zlyhali v naplnení Božieho zámeru a vinica im bola odňatá. Výsady, ktoré zneužili, dielo, ktorým pohrdli, bolo zverené iným.“

„Podobenstvo o vinici sa nevzťahuje iba na židovský národ. Má poučenie aj pre nás. Cirkev v tomto pokolení bola Bohom obdarená veľkými výsadami a požehnaniami a On očakáva zodpovedajúce ovocie.“ Kristove podobenstvá. 284–296.

Kniha Joelova uvádza dejiny neskorého dažďa na konci sveta. Neskorý dažď je Božím posledným varovným posolstvom tretieho anjela zo Zjavenia štrnástej kapitoly. Hoci neskorý dažď predstavuje posolstvo tretieho anjela, predstavuje aj proces komunikácie medzi Božstvom a ľudstvom, symbolizovaný Zachariášovým zlatým olejom, skorým a neskorým dažďom, ohňom z oltára a ďalšími zobrazovaniami. Neskorý dažď nie je len posolstvom a procesom komunikácie medzi Bohom a človekom, ale je aj jedinou posvätenou „metodológiou“ štúdia Biblie, podopretou Božím slovom. Touto metodológiou je Izaiášovo „riadok na riadok“, nachádzajúce sa v dvadsiatej ôsmej kapitole.

Na počiatku starovekého i novodobého Izraela Boh, „hospodár“, vyviedol Izrael „z púšte“. Či už zo zajatia štyristo tridsiatich rokov v Egypte, alebo zo zajatia temného stredoveku od roku 538 do roku 1798, Izrael bol vyvedený „z púšte“, lebo „púšť“ je symbolom otroctva a zajatia. Či už staroveký doslovný Izrael alebo novodobý duchovný Izrael, Boh ich vyslobodil zo zajatia púšte a „ustanovil“ ich „za svoje vlastné vyvolené vlastníctvo, Pánovu vinicu“, povolánú byť kňazmi a kniežatami, ktorým „bol zverený“ výsadný údel zastupovať „výroky Božie“. „Výroky“ pre staroveký Izrael boli Zákon a pre novodobý Izrael Zákon i proroctvá.

„Boh povolal svoju cirkev v tomto čase, tak ako povolal staroveký Izrael, aby stála ako svetlo na zemi. Mocným sekáčom pravdy ju oddelil prostredníctvom posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela od cirkvi i od sveta, aby ju priviedol do posvätnéj blízkosti k sebe. Urobil ju správkyňou svojho zákona a zveril jej veľké pravdy proroctva pre tento čas. Tak ako sväté výroky zverené starovekému Izraelu, aj toto je posvätná dôvera, ktorá má byť oznámená svetu. Traja anjeli zo Zjavenia 14 predstavujú ľud, ktorý prijíma svetlo Božích posolstiev a vychádza ako Jeho nástroj, aby rozozvučal výstrahu po celej dĺžke i šírke zeme.“ Testimonies, zväzok 5, 455.

Moderný Izrael bol ustanovený zvestovať hlasné volanie tretieho anjela pod mocou neskorého dažďa, pričom mal vo svojej osobnej skúsenosti pod mocou Ducha Svätého zjavovať Kristov charakter. Hlasné volanie tretieho anjela sa naplňa počas vyliatia neskorého dažďa, v čase, keď istá trieda mužov, opojená vínom Babylona, presadzuje falošné posolstvo pokoja a bezpečia neskorého dažďa. To sú Izaiášovi opilci Efraima a Joelovi pijaci vína, ktorým je nové víno odňaté od úst. Tí, ktorí prijímajú pravé posolstvo neskorého dažďa, sú predstavení Danielom, Mišaelom, Chananjom

a Azariášom, ktorí odmietli babylonský pokrm a prijali nebeský pokrm. To je stoštyridsaťštyritisíc, ktorí spievajú pieseň Mojžiša a Baránka, ale aj pieseň vinice, lebo podobenstvo o vinici sa naplnilo v dejinách Mojžiša na počiatku zmluvného vzťahu starovekého Izraela a znovu sa naplnilo na konci zmluvného vzťahu starovekého Izraela v dejinách Baránka.

Pieseň o vinici sa končí tým, že niekdajší zmluvný ľud je pominutý, keď sa nový zmluvný ľud zasnubuje s Pánom. Pán pominul tých, ktorí zomreli počas štyridsaťročného putovania po púšti, a vstúpil do zmluvy s Jozuom práve v tom istom čase, keď sa rozvádzal s tými, ktorí mali zomrieť. Pán sa rozvádzal so starovekým Izraelom práve v tom istom čase, keď si bral kresťanskú cirkev. Alfa či počiatok dejín predstavuje Mojžiš a omega predstavuje Baránok. Dejiny, ktoré obaja predstavujú, sú dejinami podobenstva o vinici; a tak je Izaiášova pieseň o vinici piesňou Mojžiša a Baránka u Jána Zjaviteľa.

V nasledujúcom článku budeme v týchto úvahách pokračovať.

„Toto nie sú slová sestry Whiteovej, ale slová Pánove, a Jeho posol mi ich dal, aby som ich odovzdal vám. Boh vás vyzýva, aby ste už viac nepôsobili proti Jeho zámerom. Mnohé poučenie bolo dané o mužoch, ktorí sa vydávajú za kresťanov, zatiaľ čo zjavujú vlastnosti satana, a duchom, slovom i skutkom pôsobia proti napredovaniu pravdy, a iste kráčajú po ceste, po ktorej ich vedie satan. Vo svojej zatvrdilosti srdca sa zmocnili authority, ktorá im nijako nepatrí a ktorú by nemali vykonávať. Hovorí veľký Učiteľ: ‚Prevrátim, prevrátim, prevrátim.‘ Muži v Battle Creek hovoria: ‚Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov sme my,‘ ale používajú obyčajný oheň. Ich srdcia nie sú obmäkčené ani podrobené Božou milosťou.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 222.

„Božia trpezlivosť má svoj cieľ, ale vy ho maríte. Dopúšťate, aby nastal taký stav vecí, ktorému by ste si azda želali neskôr zabrániť, no vtedy už bude príliš neskoro. Boh prikázal Eliášovi, aby pomazal krutého a ľstivého Hazaela za sýrskeho kráľa, aby bol metlou pre modlársky Izrael. Kto vie, či vás Boh nevydá klamom, ktoré milujete? Kto vie, či kazatelia, ktorí sú verní, pevní a pravdiví, nie sú poslední, čo ešte ponúknem evanjelium pokoja našim nevďačným cirkvám? Možno sa už ničitelia cvičia pod satanovou rukou a iba čakajú na odchod ešte niekoľkých zástavnikov, aby zaujali ich miesta a hlasom falošného proroka volali: ‚Pokoj, pokoj,‘ keď Hospodin nepovedal o pokoji. Málokedy plačem, ale teraz cítim, že mám oči zaslepené slzami; padajú na môj papier, keď píšem. Možno sa čoskoro medzi nami skončí každé prorokovanie a hlas, ktorý burcoval ľud, už nebude rušiť ich telesné driemoty.“

„Keď Boh bude na zemi konať svoje neobyčajné dielo, keď sväté ruky už viac neponesú archu, beda bude ľudu. Kiež by si bol poznal, áno ty, v tento svoj deň, čo slúži tvojmu pokoji! Kiež by náš ľud, ako Ninive, činil pokánie zo všetkých svojich síl a veril celým svojím srdcom, aby Boh od nich odvrátil svoj prudký hnev.“ Testimonies, zväzok 5, 77.

„Ak pestujete zatvrdilosť srdca a pre pýchu a vlastnú spravodlivosť nevyznáivate svoje previnenia, budete ponechaní napospas satanovým pokušeniam. Ak sa nekajáte ani nič nevyznáte, keď vám Pán odhaľuje vaše chyby, jeho prozreteľnosť vás bude znovu a znovu privádzať na tú istú pôdu. Budete ponechaní, aby ste robili chyby podobného rázu, budete naďalej postrádať múdrosť a budete nazývať hriech spravodlivosťou a spravodlivosť

hriechom. Množstvo zvodov, ktoré budú prevládať v týchto posledných dňoch, vás obkľúči a vy zmeníte vodcu, a nebudete vedieť, že ste tak urobili.“ Review and Herald, 16. december 1890.